

СВІТЛИЙ ПАМ'ЯТІ ОЛЕГА ТЕРЕНТІЙОВИЧА МІНЬКА

Сталося несподівано, сталося непоправне – раптово, в момент напруженої роботи й піднесеного настрою... Словом, життя, повне турбот, вирувало і не віщувало нічого тривожного. Та раптом спіткнувся і впав. Інфаркт...Всі сподівались – одужає, живуть же люди й після інфарктів! Цього разу – ні. Уночі 20 листопада 2013 р. його не стало. Помер у шпиталі ім. Митрополита Андрія Шептицького, всю ніч над тілом бездиханного Олега Терентійовича, сиділи його друзі та родичі зі свічками, та читали псалтир. Ховали Олега Мінька на Личаківському цвинтарі.

Всі колеги, працівники і студенти Львівської національної академії мистецтв глибоко сумують і висловлюють співчуття родині померлого. Втіхою служить те, що його твори будуть жити і нагадувати всім про автора

Стаття подана нижче була написана за участю Олега Терентійовича Мінька. Авторка спілкувалася з ним, вияснявала окремі питання, уточнювала дати, назви робіт, допитувалася про задуми. Уважно слухала і нотувала виступи на відкритті виставки і планувала ще зустрітися з художником. Стриманий і небагатослівний у бесіді взагалі, а тут ще й заклопотаний. Він обіцяв зустрітися пізніше, бо зараз дуже зайнятий...

Статтю подаємо без змін, як вона була написана за життя художника.